

Ева, като видѣла, че другитѣ деца ще останатъ безъ кѣсметъ, пресрамила се, извадила ги отъ избата и яхъра и ги довела предъ Господа. Той се позасмѣлъ, помилвалъ ги по рошавитѣ глави и немити лица и ги благословилъ:

— Ти ще станешъ орачъ, ти — копачъ! Ти ще станешъ терзия, ти — тухларъ! Ти — овчаръ, ти — говедаръ! Ти ще станешъ тѣкачка, ти — предачка! — Защото, — прибавилъ дѣдо Господъ, — ако всички станатъ царе, боляри, хаджии и чорбаджии, кой ще оре, кой ще копае, кой ще храни и облича хората?

И тръгналъ да си върви. Ева видѣла, че сто и първото дете го нѣма. Завайкала се тя, какъ ще искарева то прехраната си, ако Господъ го не благослови. Затърсила го и го намѣрила на тавана. Лежи то по коремъ срѣдъ паяжинитѣ, кждето едвамъ достигала свѣтлина, и съ очи изяда буквитѣ на една голѣма книга.

Дигнала го Ева на ржце, заедно съ книгата му, и запъхтѣна настигнала дѣдо Господа.

— Господи, прости ме, остана само Кирчо. Дано на него, като най-последенъ, кѣсмета му бжде най-хубавъ.

Господъ допрѣлъ ржка до главата на детето и свѣтло сияние го заобиколило. Дѣдо Господъ го благословилъ:

— Да бждешъ царъ на хорскитѣ сърдца и души. Свѣтлината на доброто и истината да палишъ въ душитѣ имъ. Вѣчно да си робъ на дълга си кѣмъ хората. Да дадешъ живота си за другитѣ... Ти ще станешъ учителъ!

Свършилъ Бачо Киро приказката и се замислилъ. Ученицитѣ се били смирили и слушали съ затаенъ дѣхъ. Никой не промѣлвилъ нито дума. Виновнитѣ ученици, на вели глави, гледали засрамени предъ себе си...

Теодосий Анастасовъ

